

REPRESENTANTS D'ERC DE L'ALT EMPORDÀ ES VAN REUNIR A VILAJUÏGA I VAN ACORDAR ENGEGAR UNA CAMPANYA

Esquerra insta els ajuntaments a pressionar Renfe per millorar la línia

Diuen que el recorregut Barcelona-Portbou s'ha degradat i es queixen de la supressió de trens

H. BORRELL

VILAJUÏGA

□ Representants d'Esquerra Republicana de diferents municipis de l'Alt Empordà van acordar, després d'una reunió a Vilajuïga, impulsar una campanya per instar els ajuntaments de la comarca a liderar un procés que pressioni la companyia Renfe a millorar el servei de la línia Barcelona-Portbou. Més endavant, ho volen fer extensiu a totes les comarques gironines.

Davant la supressió de trens i la progressiva, segons diuen, degradació de servei que ofereix la companyia Renfe en la línia de Barcelona a Portbou, Esquerra Republicana s'ha mobilitzat per posar-hi solució. Representants de les localitats de Portbou, Colera, Llança, Vilajuïga, Pau, Palau-saverdera, Garriguella, Peralada i Figueres, es van reunir dijous passat a Vilajuïga per tractar de la problemàtica dels trens de viatgers d'aquesta línia.

La supressió del nombre d'unitats –l'últim cas és la retirada del primer tren del matí, que sortia de Portbou a tres quarts menys cinc de sis–, el tancament d'estacions, entre altres problemàtiques que pateix la línia, han estat els motius que han portat a engegar una campanya, passades les eleccions al Parlament català, per instar els ajuntaments afectats de la comarca a liderar un procés de pressió a Renfe per posar remei a totes aquestes mancances.

L'alcalde de Vilajuïga, Pere Trias,

Reunió. Representants d'ERC de l'Alt Empordà, amb Pere Vigo –a dalt i al centre–, reunits a Vilajuïga.

explica, en representació del grup republicà, que «el transport ferroviari és el transport del futur i que aquest servei públic, que s'ha de mantenir, es també una eina d'equilibri territorial que ens permet parlar seriosament de sostenibilitat».

Notificar el desacord a Renfe

Per tal d'intentar «redreçar la situació», Esquerra farà arribar també el seu desacord per les supressions dels serveis; demanarà la ra-

cionalització dels horaris, en el sentit d'augmentar el nombre i la freqüència de les unitats que circulen; i demanarà la implantació d'un servei de rodalies que tenint com a centre Girona, possibiliti la connexió ràpida i eficaç amb Barcelona per un costat i per l'altre amb Figueres-Portbou.

Esquerra Republicana també manifesta que els ciutadans de l'Alt Empordà són «ciutadans de segona respecte als de l'àrea metropolitana de Barcelona pel que fa al

transport ferroviari».

D'altra banda, segons Pere Trias, s'intentarà que la pressió a Renfe es faci extensiva a la resta de comarques gironines. Segons Trias, la campanya només té sentit si es fa a nivell institucional, amb la voluntat d'implicar totes les administracions en aquesta qüestió.

Municipis com Llança i Figueres també s'han queixat a Renfe de les mancances de la línia, sobretot durant les obres de manteniment el passat estiu.

Vuitanta-vuit fotografies participen al concurs del Consell

□ FIGUERES.-La publicació del veredict dels guanyadors del vuitè concurs de fotografia del patrimoni organitzat pel Consell Comarcal de l'Alt Empordà i el lliurament de premis serà el proper divendres 31 d'octubre. La temàtica d'enguany han estat les fonts de la comarca.

Un total de 88 imatges s'han presentat a la vuitena edició dels premis de fotografia del patrimoni. Aquest concurs premia les millors fotografies sobre una temàtica escollida de la comarca de l'Alt Empordà, que en aquest cas han estat les fonts.

El concurs, de lliure participació, tenia com a requisits presentar una imatge en un format de 20 per 30 centímetres, muntades en un suport especial per poder ser exposades posteriorment. Podien ser tant en color com en blanc i negre i els participants havien de posar-se un pseudònim per identificar-se i només podien presentar dues fotografies cadascun. Els premis consisteixen en un trofeu per als tres primers classificats i 600 euros per al guanyador, 240 per al segon lloc i 120 per al tercer.

Exposades al Consell

Les fotografies premiades, que queden en propietat del Consell Comarcal amb dret a publicar-les, s'exposaran del 3 al 14 de novembre a la sala d'exposicions de la seu d'aquest organisme, a Figueres.

La publicació del veredict del jurat del concurs i la cerimònia de lliurament dels guardons serà el proper divendres 31 d'octubre, a les vuit del vespre, a la sala d'actes del Consell Comarcal. **DdeG**

OPINIÓ

JOSEP MARIA BARRIS I RUSET

Els hospitals de Roses (i IV)

La darrera experiència hospitalària de Roses fou, sens dubte, la més precària i efímera. El mateix context polític en el qual es formulà la proposta assistencial, la Guerra Civil de 1936-1939, no presagiava un futur gota esperançador. Enmig de les convulsions polítiques dels Fets de Maig de 1937, el Consell Municipal de Roses fou monopolitzat durant unes setmanes per la CNT, atès que ERC i la sindical UGT no volgueren participar en el govern, que quedà constituït només per 6 consellers anarquistes, alguns dels quals provenien de la Joventut Nacionalista de Roses (1928), el precedent immediat de Sang Nova (1931).

La conjuntura política fou, doncs, l'ocasió que esperaven les files cenetistes per avançar en el seu projecte social. Com recorda l'activista polític Felip González Vicens «...de molt temps enrere pensàvem que calia que hi hagués un hospital a Roses...». González, que ha-

via estat fundador de les associacions abans esmentades i membre del Comitè de Milícies Antifeixistes de Roses els primers dies després de l'aixecament militar de Franco el 18 de juliol de 1936, era aleshores regidor de Sanitat en el Consell Municipal que funcionà entre el 7 i el 28 de maig de 1937 i ha deixat una acurada descripció del procés de constitució d'aquest hospital: «...coneixia molt bé la casa d'en Baldiri (Boi) Rahola, que esperava ser ocupada per refugiats del nord de la península, i la vaig proposar com a lloc adient per a la instal·lació de l'hospital. Un cop la proposta fou acceptada, una comissió anàrem a Barcelona i, ben assessorats, omplírem la casa de tot allò més imprescindible per poder funcionar com a hospital...».

L'hospital, per tant, estava situat en un magnífic casalot, lleugerament modernista, sobri i burgès, just davant de mar, imponent. Els mestres d'obres foren Àngel Marés Fontseya (1855-1935) i el seu fill Joan Marés Marés (1879-1916). Sens dubte, fou l'edifici hospitalari rosinc més destacable i exqui-

L'hospital estava situat en un magnífic casalot, lleugerament modernista, sobri i burgès, just davant del mar, imponent

sit. Tenia 4 habitacions per a malalts, que podien acollir fins a 8 interns. Disposava, a més, d'un quiròfan i d'una sala d'esterilització amb material –com hem vist– completament nou. Jacint Reventós, a *Els hospitals de les comarques gironines*, esmenta que el Comitè de Milícies Antifeixistes, mitjançant un impost revolucionari recaptat entre els elements benestants de la població, costejà les despeses de la seva instal·lació. El 4 de juliol de 1937, Francesc Alberola, com a president del Sindicat de Pesca i Oficis Varies, demanava la concessió definitiva de l'immoble –situat al carrer Dr. Pi i Sunyer, 13, actualment, avinguda de Rhode, 93– que havia comissat el comitè per a hos-

pital. El Consell Municipal acordava que la concessió «...tan sols pot ésser feta a [seu] favor...» i d'aquesta manera «...poder sempre controlar no es vegi mermada mai la seva utilitat pública en perjudici de cap sector polític o social». El metge que dirigí les operacions quirúrgiques a l'hospital fou Antonio Salazar Chapela, un destraler, segons Felip González Vicens, que, no obstant la seva dubtosa perícia, aconseguí salvar un caporal de carrabiners a qui s'havia disparat la pistola «...al païdor...» o, si es vol, a l'estómac. Salazar havia nascut el 27 de juny de 1898 a Màlaga i exercia de metge des de juny de 1923. Havia arribat a Roses el 1936. De fet, fou un cop de mala sort per a Antonio Salazar arribar a Roses just abans de l'inici de la Guerra Civil, atès que era un personatge amb un significat clarament polític amb l'ideari de les forces militars feixistes sollevades. És veritablement significatiu que, amb l'entrada de les tropes franquistes el febrer de 1939, fos nomenat gestor de la primera Comissió Gestora franquista, un

càrrec que ocupà entre el 9 de febrer i el 3 de juliol de 1939.

Evidentment, l'experiència hospitalària endegada durant la Guerra Civil s'estroncà ràpidament el 1939. Les aventures socials que persegueixen la utopia no acostumen a durar gaire en un món cada vegada més pragmàtic i possibilista. Sigui com sigui, s'acabava, així, la llarga i prolíxa història dels equipaments hospitalaris de Roses, unes instal·lacions que havien ofert tradicionalment assistència sanitària al conjunt de la població rosinca. Els majors beneficiats d'aquest sistema usualment públic d'assistència hospitalària foren les classes més pobres de la població, les més necessitades. Els hospitals rosincs han patit, sovint, una situació de misèria econòmica paral·lela als períodes de crisi de la població i de precarietat general de les seves classes socials més desfavorides. La història dels hospitals de Roses, doncs, és en bona mesura una part de la història de les classes subalternes locals.

Arxiver Municipal